

ДЖЕССИКА БЕРРІ

ВІЛЬНЕ ПАДІННЯ

Я дав тобі все, Еллісон, а ти відплатила мені зрадою. Стала шпигункою і дізналася те, чого не варто було знати. Ти могла мене знищити. Та я випередив тебе, посадивши у той літак. Ти мала розбитися, Еллісон. Але ти вижила. Вижила, аби я довів розпочате до кінця. Усі вважають тебе мертвою, і тільки я знаю правду. І всю цю брехню про твоє подвійне життя. Що б сказала твоя мати, якби дізналася, ким насправді була її донька? Ти знаєш, як близько вона підбралася до твоїх таємниць? Еллісон, люба Еллісон. Ти намагатимешся втекти від мене. Але від правди не втечеш. Правди, яка здатна вбити нас обох...

Захопливий, емоційний трилер, заряджений справжньою силою та глибоким змістом.

Е. Дж. Фінн, автор бестселера «Жінка у вікні»

Динамічна оповідь, кожен розділ якої — несподіваний поворот сюжету та розкриття чергової таємниці. Ви не зможете відірватися, доки не дійдете до останньої сторінки.

Booklist

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5436-7

9 786171 254367

ДЖЕССИКА БЕРРІ

ВІЛЬНЕ
ПАДІННЯ

**ВІЛЬНЕ
ПАДІННЯ**

JESSICA BARRY

FREEFALL

a Novel

ДЖЕССИКА БЕРРІ

ВІЛЬНЕ
ПАДІННЯ

Роман

ХАРЬКОВ КЛУБ
2019 СЕМЕЙНОГО
ДОСУГА

УДК821.111(73)
Б24

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Barry J. Freefall : A Novel / Jessica Barry. — New York :
HarperCollins Publishers, 2019. — 368 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

ISBN 978-617-12-5436-7
ISBN 978-0-06-287483-2 (англ.)

© Hudson & Guide Post Limited, 2019
© Depositphotos.com / Rawpixel, igorsky, Volodymyr-Bur, 2019
© Hemigo Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

ПОЧАТОК ВІДЛІКУ

Еллісон

Дихай. Дихай.

Мої очі розплющуються. Шатро дерев над головою. Зграйка пташок дивиться вниз, перш ніж знятися й полетіти.

Я вижила.

Можливо, він теж.

Треба подивитися. Босоніж пробираюся крізь уламки. Де моє взуття? Байдуже. Скрізь шматки покривленого металу. Одне крило застрягло в розгілці дерева поблизу. Рулон туалетного паперу намотаний на гілки. Кабіна — наче розрізана консервна бляшанка, і в ній видніються два ряди кремових шкіряних крісел. Підступаю ближче й зазираю всередину.

Він там, розпростертий грудьми на панелі керування. Бачу маківку його голови, волосся, яке так чудово знала.

— Агов? — Звук мого голосу лякає мене. — Ти мене чуєш?

Тиша. Шипить двигун. Бензин крапає на траву.

До кабіни. Уникати зазубленого краю. Він досі тримає в руці радіопередавач, кабель обірвано. Я м'яко штовхаю його. Тіло падає на стінку кабіни.

У нього немає обличчя.

Геть. Геть.

Вибираюся, потім сідаю. *Зосередься.*

Справи такі: я сама. На горі. Літак, на якому я була, розбився. Мое тіло вкрито синцями й порізами, а на лівій нозі рана, до якої скоро потрапить інфекція, якщо не промити її. Мій палець розтягнутий або зламаний і швидко набрякає. У мене дуже мало їжі й води, жодних засобів комунікації і, наскільки пам'ятаю свої збори на вихідний до Чикаго кілька днів тому, — дуже мало одягу, придатного для Скелястих гір. Принаймні

я гадаю, що я там. Сонце ще високо, але за кілька годин настане темрява, а мій єдиний прихисток — покривлений металевий корпус, що може вибухнути будь-якої миті.

Від страху мені стає зле. Страшенно хочеться знову лягти в зарості трави й стулити важкі повіки. Цікаво, як це буде — померти. Це наче провалитися в сон? Чи буде світло, на яке треба йти, чи лише темрява?

Стоп.

Я не хочу помирати. Мені потрібен план.

Треба йти.

Голос у моїй голові лунає тривожно, настирливо.

Требайтитребайтитребайти.

Лишитися в живих.

Моя дорожня сумка. На дереві. Тягни її вниз. Не зважай на гострий біль у плечі. Геть коктейльні сукні, туфлі на шпильках, прозорі бюстгальтери й дві пари мереживних трусиків. Спортивне екіпірування. Дякувати Богу. Щось корисне. Геть бавовняну сукню, сміховинний бюстгальтер і трусики. *Не думай про синці, що багровіють на стегнах. Не думай про порізи на ногах. Не думай про покривлений рожевий папець і тривожний синій відтінок, якого він набуває. Не думай про кров по всій твоїй білій сукні, про свій живіт, про свої стегна. Не думай. Ворушися.* Натягнути легінси для бігу, спортивний бюстгальтер, шкарпетки, безкоштовну футболку з якогось марафону.

Що далі.

Ворушися. Ворушися. Флакони дорогих парфумів, шампунь і кондиціонер, молочко для зняття макіяжу, очищувальна пінка і скраб, окремі лосьйони для тіла, обличчя, рук, під очима — геть. Фен і щипці для завивки — геть. Постривай. Дроти. Вирви їх, а решту викинь. Порожній флакон з-під тоніка, компактна пудра з дзеркальцем і похідного розміру лак для волосся. Все корисне. Можливо. Відкласти. Геть дезодорант, макіяж і гребінець. Гігієнічна помада відправляється в кишеню сумки на блискавці.

Вага сумки підйомна. Тепер до його валізи. Крізь розрив у шві проглядає рукав футболки «Тернбул і Ессер». Запасна.

Далі його гарвардський светр. *Не думай, як сильно він пахне ним.* Господи, він пахне ним.

Треба йти.

Дістаю першокласну вітрівку. Пару шкарпеток. Усе.

Що ще. Думай. Ці речі збережуть тобі життя.

Низько на гілці плескає чохол від кабінки літака. Згорнути його. Прив'язати до сумки. За трухлявим пнем валяється аптечка. Пластиковий корпус тріснув, але вміст досі цілий: йод, медичний спирт, бинти, ножиці, знеболювальне, антигістамінне, пінцети, нитка з голкою, клейка стрічка.

Треба повернутися всередину. Там є їжа. Вода. Без них я двох днів не протримаюся. З двигуна валить дим, чорний і густий. *Туди. Туди. Туди.*

Поліетиленовий пакет. Там, де я й поклала його, — за переднім пасажирським сидінням. Чотири батончики «Луна», пакет горішків асорті, невідкрита пляшка води. Бляшанка дієтичної коли. У мене одразу ж паморочиться в голові. Очі сльозяться від диму. *Зосередься. Зосередься.* Тягнуся за задне сидіння. Флісова ковдра, моток скотчу, згорнута мотузка. Тягнуся знову. Тонкий металевий корпус запальнички. Усе в сумку. Сутеніє. Треба йти.

Геть. Геть. Геть. Мої тваринні інстинкти волають до мене, але зачекайте. Який план? *Лишитися в живих.* Видираюся на гору уламків, уникаючи гострих, як бритва, країв, не думаючи про біль у плечі й відірване обличчя чоловіка, якого зовсім нещодавно торкалася. *Глянь.* Гори під шапками снігу тягнуться в безмежний простір синього неба. Внизу м'якими хвилями розкинулися зелені пагорби, кожен облямований деревами й поцяткований дикими квітами. Скрізь простягаються неозорі терени до найвіддаленішої точки виднокола. Жодних ознак людської присутності, окрім стежки. Крутий, але відносно рівний схил, і там немає раптових гострих обривів, якими рясніють інші стежки. Там, в улоговині долини внизу, я бачу тоненьку стрічку дзеркального скла. Там унизу вода. План. Стежка — ось мій план.

Геть. Геть. Геть. Зістрибую з уламків.

Сонце сідає. *Треба йти.*

Я підіймаю сумку на плечі, скрикуючи від болю, просовую руки під ремінці, довгим ременем міцно закріплюю її на талії. Шипіння двигуна нарешті стихає, але дим продовжує валити. Кидаю останній погляд на галявину й бачу розбите скло, шматки ламаної пластмаси й купу речей, які я викинула.

Більше не лишилося нічого — нічого, що варто було б рятувати.

Merri

Ранок лише починався, темно-рожеве небо за вікном ще не встигло збліднути до блакитного. На задньому плані лунало громадське радіо, на столі поволі стигло горнятко кави, і Барні вився навколо моїх ніг, сподіваючись на другий сніданок. Під ногами скрипіли мостини, як завжди. Я кинула погляд на картку — не тому, що мала уточнити рецепт. Я роками пекла ту саму хлібину й знала його напам'ять, але рецепт був записаний сильною, твердою рукою Чарльза, і я любила тримати його біля себе, коли готувала. Це становило частину обряду.

Тісто було тепле й м'яке, і я розтягувала його від себе і скачувала знову, відчуваючи, як воно тягнеться й стискається під моїми руками. Не треба б мені місити тісто — це загострює артрит, що оселився в моїх кістках, — проте щоразу на початку тижня я випікала хлібину, хоча тепер більшість тижнів вона черствіла й пліснявіла до п'ятниці.

У двері подзвонили. Я не звернула уваги. Якщо зупинитися, тісто не вдасться, — до того ж у мене на голові сорока гніздо звила і я досі була в нічній сорочці й капцях «Л.Л. Бін», подарованих Чарльзом шість років тому. Це, мабуть, листоноша. Підсуне під двері сповіщення про посилку та й піде собі.

У двері подзвонили знов. Я зітхнула й обтерла руки від борошна квадратом кухонного рушника.

«Хто б це не був, — думала я, — краще б йому мати вагому причину».

Коли я відчинила двері й побачила на порозі Сема в повній формі голови поліції, то подумала, що, може, він зайшов по

Ліндин судок для запікання. Вона залишила його в мене, коли приносила лазанью, а Лінда дуже пильно стежила за своїм посудом. Але варто було глянути йому в обличчя й на знервовану маленьку фігурку позаду нього, застебнуту на всі гудзики її накрохмаленої форми, щоб збагнути: він тут не через посуд.

— Можна я ввійду? — спитав він, знімаючи капелюха й тримаючи його біля серця. Ми з Джимом Квінном були знайомі зі старшої школи, де він цокав мене по потилиці тупим кінцем олівця й запитував відповіді з американської історії. Жодного разу він не спитався дозволу увійти в мій дім. Раптом з-перед очей зникло все, окрім його форми та яскравого блискучого жетона.

— Джиме, що відбувається? — Мій голос лунав надто гучно.

— Чому б нам не присісти, — сказав він, заводячи мене назад у дім. Дівчина-коп увійшла слідом.

— Це офіцер Дрейпер, — представив він, жестом указавши на неї.

— Рада познайомитися, — кивнула я їй. І знов обернулася до Джима. — А тепер кажи, що відбувається.

Джим узяв мене за лікоть і підвів до столу.

— Сядь, — м'яко сказав він, хоча й змусив мене опуститися на стілець, перш ніж сам усівся навпроти. — Меггі, стався нещасний випадок.

Мое серце впало.

— З Ліндою? Вона в порядку?

Навіть питаючи, я вже знала, що йдеться не про його дружину.

Він похитав головою.

— З Ліндою все добре.

Тоді я зрозуміла. Просто зрозуміла. Те, що передчуває нустром кожен із батьків. Що одного дня їм зателефонують або постукають у двері — і тієї ж миті їхній світ припинить існувати.

— Еллі, — промовила я.

Джим кивнув.

Він дивився на мене своїми водянистими блакитними очима.

— Розбився літак.
Усе навколо стало білим.

Еллісон

Вага сумки зі швидкістю підганяє мене з гори вниз, тьмяне місячне сяйво освітлює шлях крізь дерева. Гілки хльоскають мене по руках і ногах. Одного разу я падаю, сильно. Скрикую, але знову підіймаюся на ноги і йду далі. Кров гримає в моїх вухах. Цілу ніч я біжу. Не дозволяю собі озирнутися. Не даю собі зупинитися.

Удосвіта я дістаюся водойми. Присідаю на краєчку біля води, торкаюсь її кінчиками пальців. Її прохолода — наче шок. Плескаю трохи собі на обличчя. Вода збігає по моїх руках світло-рожевого кольору. Кров. Спрага оволодіває мною, наче лихоманка. Так легко підняти складені долоні до губ і напитися.

Ні. Вода може отруїти мене. Я пережила падіння літака не для того, щоб сконати від дизентерії. Наповнюю дві порожні пляшки й до кожної додаю краплину йоду. Чекаю. *Так багато способів померти.*

Дивлюся на своє тіло. Біль розходиться ним, наче луна, але якось віддалено, відсторонено.

Я могла би підхопити інфекцію, могла би спливати кров'ю. Могла би померти. Так багато способів померти.

Лишитися в живих.

Стягую із себе легінси. Поріз на лівій нозі глибокий, огидний і нерівний. Дістаю із сумки сорочку з гудзиками, відриваю клапоть і змочую у воді. Протираю мокрою ганчіркою поріз, дивлячись, як біла бавовна набуває гидкого багряного кольору, коли той відкривається знов. Бачу білу риску — поріз дійшов до кістки.

Його череп, білизна його черепа. Котру я бачу, бо його обличчя зникло.

Світ схиляється набік, і я з усіх сил намагаюся лишитись при тямі.

Стій. Дихай. Зосередься.

Відкручую ковпачок медичного спирту і ллю його на поріз. Біль розтинає мене навпіл. Коли я знов можу бачити, подих виходить із мене уривками.

Дихай.

Стискаю краї шкіри докупи й заліплюю пластирем-метеликом. Залишиться огидний шрам.

Бідолашна маленька гарненька Еллісон.

Я знов натягаю легінси.

Відчуваю, як уздовж хребта пробігає холодок, затим поколювання й жар. Адреналін вирує в мені, а потім ущухає. Я прибираю волосся із шиї, аж тут помічаю, що він зник. Медальйон. Мої руки застигають біля самого горла. Відчуваю, як серце калатає під шкірою.

Живіт стискає. Як я могла бути такою нерозважливою? Це було все, що я мала, єдина річ... і тепер вона зникла.

Я відганяю від себе цю думку. Немає сенсу перейматися цим — нічого не вдієш. Усе вже зроблено.

Звіряюся з годинником (тонкий золотий браслет з інкрустованим діамантами диском, абсурд) і бачу, що лишилося зачекати п'ять хвилин, перш ніж можна буде пити воду. Батько завжди казав мені: потрібно повних тридцять хвилин, щоб йод очистив воду. Він полюбляв навчати мене таких речей, практичних речей, навіть коли я закочувала очі й стогнала, що це даремно, що мені воно ніколи не знадобиться. Гадаю, життя з мене покепкувало.

Я думаю про батончики «Луна», про пакет горішків. Мій шлунок скручується. Треба їсти, але я лише бачу перед собою діру на місці його обличчя. Я заплющую очі.

Дихай. Зосередься.

Коли я розплющую очі, бачу, що минуло шість хвилин. Вода безпечна. Я швидко випиваю обидві пляшки. Надто швидко. Намагаюся проковтнути її, але вона стоїть у мене в горлі. Вода бездоганна, холодна, з металевим присмаком. Заново наповнити пляшки. Крапнути туди йоду. В сумку.

Ворушися, ворушися, ворушися.

На ноги, сумку на плечі. Щось у моєму плечі змістилося й хруснуло. Мабуть, мікротріщина чи просто розтягнення. Борюся з бажанням скрикнути.

Зараз не час думати про це.

Стрибаю з брили на брилу. Кожен крок завдає болю. Краще відштовхуватися пораненою ногою чи приземлятися на неї? Приземлятися, вирішую я. Дістаюся узгір'я. Переді мною широ-чезна кам'яниста рівнина, над якою височіє гора, а над горою — сонце, що сходить у небо, кидаючи на неї рожевий відблиск.

Треба йти на схід, назустріч світанковому сонцю. Доведеться дертися на гору.

Меггі

— Меггі. Меггі.

Я чула це крізь ревіння у вухах. Очі застеляла білота, краї якої, однак, ставали дедалі більш розмитими, темними, більш знайомими.

— Меггі.

Це був Джим.

— Меггі, вона була на чотиримісному літаку, що летів із Чикаго. Вважають, що він упав десь у Колорадо в Скелястих горах.

— Ти кажеш мені, що моя донька мертва?

Мій голос мені не належав. Це говорив хтось інший, насправді ж то був не мій голос, ні.

— Ми ще не знаємо. — Він похитав головою. — Їм не вдалося потрапити на місце катастрофи, щоб дістати підтвердження, але судячи з радіосигналів перед тим, як обірвався зв'язок...

Це все змінювало. Вона досі могла бути жива. Надія, наче сонях, розквітла у мене в грудях.

— Звідки ти знаєш, що вона взагалі була на тому літаку?

Може, їй навіть нічого не загрожувало. Може, вона вдома, у безпеці.

— Вона зареєструвалася на рейс — вона і чоловік, що керував літаком. Я бачив записи з аеропорту, у документах є її фото... це вона.

— Гаразд. Гаразд. — Мій розум починає працювати. Моя дитина зникла в горах. Налякана й самотня, можливо, поранена. Але не мертва.

— Чим я можу допомогти? Ми разом вирушаємо на пошуки, так? Мені треба кудись зателефонувати? Вилетіти на місце?

Джим говорив повільно.

— Люди вже шукають її, Меггі.

— Але хто? — Мені не подобалося, що її розшукують незнайомці. Вони не знатимуть, як її знайти, помилятимуться, не розумітимуть її так, як я. — Я хочу знати, хто там просто зараз шукає мою доньку. Вона там зовсім сама, Джиме. Я хочу знати їхні імена.

— Вони роблять усе можливе, Меггі. До пошуку місця катастрофи залучили всіх гірських рейнджерів. Місцева поліція задіяна теж. Але, Меггі. Я хочу, щоб ти вислухала. Розбився літак. Імовірність, що вона вціліла... дуже незначна.

Я дивилася на нього, пильно дивилась, і бачила журбу в його очах.

— Вона жива, — промовила я з більшою впевненістю, ніж відчувала. — Еллі — витривала дитина. Я впевнена, що вона жива.

Він повільно кивнув.

— Ми робимо все можливе, аби бути впевненими, що знайдемо її. Даю тобі слово. Шеннон, поглянь, чи не знайдеться чогось міцного, добре?

Він гадав, що я в шоці. Гадав, що я не при здоровому глузді.

— Я в порядку, Джиме, — відрізала я.

— Це тобі допоможе. — Він крутнувся у своєму кріслі й указав: — Онде, у шафіці над холодильником. Має бути там — еге ж, там і є.

Шеннон дістала пляшку «Бейліз».

— Це все, що тобі вдалося знайти? — спитав Джим. Вона кивнула. — Чорт, а де бренді? У них завжди є бренді.

Він набулькав «Бейліз» у мій брудний кавовий кухоль і вклав мені до рук.

— Випий.

— Дякую.

Я почувалася дитиною, якій дають молоко. Нерішуче відсърбнула. Виявилось засолодко — наче пити молочний коктейль. Я поставила кухоль на стіл і поклала руки на потерту стільницю.

— Невже так у біса важко знайти літак? Хіба не можна скористатися супутниками? Гелікоптерами?

Я намагалася витіснити з голови думку про Еллі, налякану, самотню й поранену. Такі уявлення не допоможуть. Допоможуть факти. Я мала встановити факти.

— Усе, що можна зробити, роблять, — сказав він. — Даю слово.

Мій розум працював швидко. Джим казав, що на літаку були лише вона та інша людина.

— Хто був той чоловік із нею? Пілот. Як його звати?

Він засовався на стільці.

— Досі намагаються встановити його найближчих родичів.

— Але ж ти знаєш? Знаєш, а мені не кажеш.

— Чесно, Меггі, на цю мить ти знаєш рівно стільки, скільки і я.

Я встала, узяла ганчірку з рук маленької дівчини-офіцера й заходилася протирати той самий шматок робочої поверхні. Тісто потроху осідало на дерев'яній дошці.

— Мені треба місити далі, — буркнула я собі під ніс. Думка про те, щоб викинути тісто, раптом здалася мені найжахливішим марнуванням. Я заново посипала руки й дошку борошном і почала розкочувати тісто від себе подушечками долонь, а тоді згортати знову. Від себе й назад. Від себе й назад. Від себе й назад.

Джим устав і поклав руки мені на плечі.

— Чому б тобі не лягти? Може, Шеннон зробить тобі чаю? Шеннон, зможеш увімкнути чайник?

— Не хочу лягати й не хочу чаю, та все одно дякую, Шеннон. Хочу домісити це тісто й поставити його доходити, інакше не підніметься в духовці, як треба.

Руки Джима стиснулися, і я почула його зітхання.

— Мергі, кинь бісове тісто. Просто... просто заспокойся на хвилину. Просто подихай.

Я крутнулася до нього.

— Моя дівчинка десь там, посеред бозна-чого, а ти кажеш мені заспокоїтися?

Довгу мить Джим дивився на мене.

— Мені шкода, — тихо сказав він, — та якщо завалювати себе роботою ось так, це анітрохи не допоможе.

Я мовчала. Він узяв свій капелюх і тримав його обома руками.

— Я зателефоную лікарю дізнатися, чи може він прописати тобі щось для сну. Попрошу Лінду прихопити це в аптеці дорогою сюди.

— Я не божевільна, Джиме. Моя донька потрапила в авіакатастрофу. Пробач, що тобі незручно від моєї реакції.

На його обличчі проступив біль, і я миттєво пошкодувала, що завдала його. Я спробувала ще раз.

— Ти розповів Лінді?

— Я приїхав сюди, щойно почув, але гадав, що ти захочеш... — Він зітхнув. — Вона захоче допомогти. І якщо ти не проти, скажу, що зараз біля тебе має бути добрий друг.

Тієї миті я не бажала бачити нікого в світі, окрім моєї доньки, але знала, що марно й намагатися відмахнутись від доброї волі Лінди Квінн. Я кивнула.

— Скажи їй, нехай прийде, коли матиме хвилинку.

— Я з'їжджу додому, — сказав він, беручи ключі зі столу. Йому не терпілося поїхати — полегшення було написане в нього на обличчі. — Вона буде дуже скоро. Поки що Шен-нон залишиться з тобою.

Я глянула на маленьку дівчину-офіцера, яка перебирала пальцями край скатертини. Вона нервово усміхнулася мені. Щось у ній — її круглі, облямовані віями очі, її волосся, стягнуте у задирливий хвостик, її гладенька, без жодної зморшки, шкіра — мало вигляд образи. Така молода. Молодша за Еллі. Яке вона мала право бути тут?

— Мені буде добре на самоті, — холодно сказала я.

Джим міцніше стиснув криси капелюха.

— Я в цьому не сумніваюся, але мені спокійніше знати, що з тобою тут хтось є. Це лише до приходу Лінди. Ти пережила жахливе потрясіння, і я би просто... — Він благально глянув на мене. — Будь ласка, заради мого спокою.

Я кивнула.

— Добре.

Я викинула тісто у змащену олією скляну миску, вкрила кухонним рушником і пішла до комори, де поставила його достигати на полиці. Хвилину я стояла там, дивлячись на рівні ряди консервованої кукурудзи, оливкової олії й сухого спагеті, а тоді припала головою до холодної стінки. Я чула, як вони вдвох шепечуться про мене за дверима. Ніколи в житті не почувалася більш безпорадною, ніж зараз.

Я глибоко вдихнула і знов увійшла на кухню. Джим притягнув мене до себе й незграбно обійняв.

— Я зв'яжуся з тобою, тільки-но щось почую. Буде щось треба — не вагайся.

— Просто знайди мою дівчинку.

Він кивнув.

— Скоро побачимося. Шеннон, добре подбай про неї.

Шеннон кивнула, і ми обидві слухали, як за ним зачиняються двері. Її щоки порожевіли. На підмізинному пальці правої руки вона носила кладдахську каблучку з рельєфним сердечком. Мені хотілося вдарити її.

— Ви впевнені, що не хочете чашки чаю? — з розширеними від турботи очима спитала вона. — Чи, може, ще кави?

Я похитала головою.

— Справді, я в порядку. Можете йти куди хочете. Упевнена, ви маєте кращий спосіб витратити свій час.

Я не знала, як довго ще зможу дивитися на це невинне личко, щоб не закричати.

— Голова поліції Квінн наказав мені лишитися, тож я так і зроблю. — Твердість її голосу здивувала мене, і це явно відбилося на моєму обличчі.

— Я лише перший місяць на роботі, — додала вона, ніби вибачаючись.

— Бачу. — Я відвернулася і сперлася на мийку. Почала дихати. Здавалося важливим не дати їй побачити мої сльози.

«Опануй себе, Маргарет. Заради всього святого, опануй себе».

Не знаю, як довго я так стояла. Хвилину? Десять? А тоді вона заговорила:

— Знаєте що?

Я обернулася до неї. З її обличчя було видно, що вона все бачила, увесь мій надлом.

— Я зачекаю одразу за дверима, але якщо знадоблюся, кричіть. Коли прийде місіс Квінн, я одразу ж піду, обіцяю.

Це був вияв доброти, і я прийняла його.

— Добре, — сказала я.

Вона вийшла, лишивши двері відчиненими з винуватим «Правила, мем».

Я прочитала достатньо книжок і знала, що цієї миті, лишившись наодинці зі своїми думками, мала би впасти на коліна й завити первісним виттям. Я сиділа й дивилася перед собою, чекаючи телефонного дзвінка. І тоді мене осяйнуло: я можу чекати так довіку.

Еллісон

Переді мною простягається рівнина — безмежний килим низькорослої трави й польових квітів. Товсті бджоли ліниво дзижчать, перелітаючи від стебла до стебла.

Удалині височіє могутня гора. Скільки б я не йшла, вона наче зовсім не наближається. Зграя комашні пищить навколо моєї голови.

Пригадую краєвид із літака — зелена клаптева ковдра, де-не-де прорізана кам'яними та сніговими масивами. Намагаюся уявити, як дивлюся згори там, у синьому безхмарному небі.

Ці гори — земля богів і титанів. Єдина їхня мета — нагадати тобі, що ти всього лише цятка, що твій час на землі короткий

і швидкоплинний, що ці скелі стояли мільйони років до твого народження і стоятимуть, коли ти давно вже перетворишся на пил.

Я цятка. Крихітна незначна цятка, загублена в цьому неозорому просторі землі.

На одну-єдину секунду я відчуваю щось, окрім жаху.

Я відчуваю полегшення.

Довго це не триватиме. Я знаю, що на мене чекає.

* * *

— Замітайте сліди. Якщо він дізнається, то прийде по вас. — Кажучи це, він упивався поглядом мені в очі. — Вони всі придуть. Ви й гадки не маєте, наскільки вони могутні. Розумієте?

Я кивнула.

— Слухайте мене дуже уважно. Ви маєте бути готовою до втечі. Якщо хоч на мить подумаєте, що він запідозрив вас, ви маєте зникнути.

Merri

— Уродженка штату Мен зникла внаслідок авіакатастрофи. Востаннє 31-річну Еллісон Карпентер бачили, коли вона сідала на одномоторний літак в аеропорту «Мідвей» у Чикаго. Кілька годин потому від літака надійшов сигнал тривоги — вважається, що він упав у Скелястих горах на території Колорадо. Рятівники шукають сліди катастрофи. Особу пілота, котрий нібито керував літаком за приватною ліцензією, не встановлено. Далі в програмі доктор Алан Філліпс відповість на питання про вірус, який зараз лютує в Болівії, зокрема розкаже про те, що хвилює нас усіх: чи дістанеться вірус сюди?

Я потяглася й вимкнула радіо. Стільки років я спостерігала, як чуже життя мусолять у новинах, перетворюють чужі трагедії на виставу і спорт, і відчувала жаль та водночас полегшення, що це не зі мною і не з моїми близькими... і ось настала моя черга.

З хвилини на хвилину з'явиться Лінда. Я вже чула ревіння її машини, що звертала за ріг за чверть милі звідси. Машину вона придбала в колишньої торгівельної представниці «Merri

Кей» десять років тому. Джим ненавидів цю автівку й не міг дочекатися, коли та випустить дух, аби пересадити Лінду на гарний практичний «Лінкольн», що більше личить дружині голови поліції. Але рожевий «Кадилак», як і Лінда, виявився незламним. Він і далі чіплявся за життя, а його гучний двигун і зношену передачу чути було на пів-Мена. Парадні двері відчинилися — і на порозі з'явилася Лінда. Її біляве волосся досі було вогким після душу.

— Мергі.

Цього було досить. Я відчула, що більше не можу стримуватися. Крик, який я досі придушувала в грудях, вирвався назовні. За секунду вона була поряд і тримала мене в обіймах. Не знаю, як довго я ридала, та коли сльози скінчилися, я почувала, як завівся двигун і з двору виїхало авто. Маленька дівчина-офіцер дотримала слова.

Я розплющила очі. Лінда сиділа переді мною.

— Що ти хочеш, аби я зробила?

Тильним боком долонь вона витирала мої сльози.

— Не знаю, — сказала я. — Не знаю.

Я підняла на неї очі.

— Де вона, Ліндо? Де вона?

Я нічого не бачила, окрім Еллі, яка лежить поміж покривлених уламків металу. Я гадала, чи стане мені зле.

— Тш-ш-ш. Її знайдуть, знайдуть.

Так ми просиділи деякий час. Лінда гладила моє волосся. Нарешті я знову змогла дихати.

— Отже, — промовила Лінда, — я привезла ліки, які допоможуть тобі заснути, і ліки, які знімуть напруження, коли прокинешся.

Вона покопирсалась у своїй величезній сумці й дістала дві помаранчеві пляшечки з пігулками.

— Оці від нічних жахів, — сказала вона, струшуючи одну з пляшечок. — Амбієн, вирубує одразу... а ці денні.

Вона нахилилася.

— Валіум, — прошепотіла вона. Наче хтось міг підслухати. — Лишився після міжхребцевої грижі Джима.

Я взяла їх не дивлячись і поставила на стіл позаду себе, знаючи, що вони залишаться там неторкані. Я ніколи не належала до тих, хто вживає ліки, навіть Едвіл від головного болю. Чарльз зазвичай дражнив мене цим, питав, чи не навернулася я до адвентистів сьомого дня без його відома. А мені просто не подобалося відчуття, що я не володію власним тілом.

— Що ще я можу для тебе зробити? Ти їла? Я загорнула тобі половину бананового хліба, що спекла раніше, якщо хочеш, — чи можу зробити тобі бутерброд.

Від думки про їжу в мене все в животі перевернулося.

— Ні, — похитала головою я. — Дякую.

Лінда погладила тильний бік моєї долоні.

— Я зроблю нам обом чаю. — Вона встала й поставила чайник.

— Тобі не обов'язково лишатися, — сказала я, усе ще сядучи до неї спиною. — Мені справді добре на самоті, а не так, як усі гадають.

Мені раптом стало ніяково, що я отак розридалася в неї на очах. Звісно, вона була моя найкраща подруга, та це не мало значення. Я не любила, щоб хтось бачив мене в сльозах. Навіть Чарльз, коли він ще був зі мною.

— Про що ти кажеш? — фиркнула вона. — Чому я маю кудись іти?

Я слухала, як вона робить чай, і нерухомо дивилася на тріщину в стіні. Коли це сталося? Я відчула термінове бажання встати й полагодити все тут і зараз — спуститись у підвал, взяти тюбик шпаклювальної маси й шпатель і залатати її. Добре було б зробити щось корисне. Принаймні хоч якась справа.

Вона поставила переді мною горнятко чаю й сіла за стіл зі своїм. Кілька хвилин ми сьорбали в повній тиші. Барні застрибнув на стіл і ткнувся носом мені в щоку, а я погладила його довге помаранчеве хутро. Він затримався на мить, щасливо муркаючи, а тоді зістрибнув униз і тицьнувся в свою порожню миску. Я встала й нахилилася, щоб наповнити її.

— Ти знала, що вона кудись летить на цих вихідних? — спитала Лінда.

Я похитала головою.

— Ні, не знала.

— Що, на твою думку, вона робила в Чикаго? Гадаєш, у неї були там справи?

Я відчула, як мої плечі щіпеніють.

— Не знаю.

— Ще й приватним літаком. Небагато я знаю людей, що подорожують приватними літаками. Може, він належав клієнтові?

— Ліндо, будь ласка. Кажу ж тобі, що не знаю.

Мій голос гнівно прорізав кімнату.

— Пробач, — тихо сказала Лінда. Вона дивилася на свій чай. — Не знаю, що на мене найшло — усе це в тебе питати. Звісно, зараз ти не хочеш говорити про це.

Справді, я не хотіла про це говорити, але річ була не лише в цьому. На жодне з Ліндиних питань я не мала відповіді, бо нічого не знала про життя Еллі.

Що знала я і не знала Лінда — це що майже два роки я не бачилася й не розмовляла з моєю донькою.

Чоловік стояв на кручі й удивлявся у гори. Пообіднє сонце сліпило, і він підняв руку, затуляючи очі.

Гірський схил був спотворений покривленими рештками металу, у повітрі стояв важкий запах бензину. Він бачив тіло, що лежало в кабіні — сказав би «мирно лежало», якби не відсутність обличчя. Місце поряд було порожнє, пасок безпеки змією згорнувся на шкіряному сидінні. Чоловік нишпорить у кишенях мерця, знаходить мобільний телефон, виймає чип і чавить його п'ятою.

Він обійшов периметр, зняв із гілки обривок тканини, шарпнув ногою розриту землю. Лишилося небагато, але достатньо, щоб зрозуміти.

Він дістав телефон і набрав номер.

— Це я. Простежив сигнал до місця. Тут лише він.

Чоловік озирнувся. Одне тіло в літаку. Одна сумка на землі, відкрита, вміст розкиданий. Пара сріблястих тувельок, ви-

сокі тонкі підбори стирчать, наче шпилі. Жодного її сліду. Чортів безлад.

— Я впевнений.

Він запалив цигарку, жбурнув сірника в тріснуту каністру пального. Ядучий дим наповнив його легені, і він захекався. Поглядом зачепився за борозну на м'якій землі. Слід від підбора. Свіжий. Його очі ковзнули гірським схилом. Обламани гіллячки. Прим'ята трава. На мить він заплющує очі й бачить, як вона продирається вниз. І майже нюхом чує її паніку.

— Так, сер. Зроблю.

Останній погляд на уламки, що вже почали димітися, а тоді знову на обрій.

Час іти.

Еллісон

Весь день я йду без відпочинку. Трава плавно перетікає у скелясте плато, що нагадує поверхню місяця. Мене переслідує монотонне дзижчання зелених мошок, які роються й кусають щоразу, як я зупиняюся витерти піт з обличчя краєм футболки. Сонце пече нещадно. Розподіляю воду крихітними ковтками, даючи кожному розтанути в мене на язичку. Чуваю укуси на руках, доки не роздираю їх до крові. До рани на нозі пристає тканина легінсів. Повітря настільки нерухоме, що чути монотонний скрип шкіряних ремінців сумки, які ковзають у мене на плечах, і хрускіт гравію під ногами. Адреналін хвилями пронизує мене, то збуджуючи, то спустошуючи. Я йду. Я йду. Я йду.

На той час, як я перетинаю «місячну поверхню», сонце вже сідає. Відчайдушно хочеться бігти в ліс, що видніється попереду, вкласти залишки сили в шалений ривок до дерев, тіні та ілюзії безпеки. Але я змушую себе й далі тримати той рівномірний крок, яким бреду цілий день. У мене бракує їжі й води для раптових сплесків енергії. Ледь вистачає навіть на те, щоб брести.

Знову пробивається трава, спочатку буро-зеленими латками, потім рясніше. Скоро з'являються дерева, величезними чудовиськами нависають наді мною, перекриваючи залишки

сонячного тепла. Повітря здається вже свіжим, живим, і я жадібно втягую його.

Я не спала тридцять шість годин.

Картина перед очима звужується й тьмяніє. Зсередини моєї черепа долинає слабе дзигчання, і я питаю себе, чи чутне воно для зовнішнього світу, чи зосереджене суто в моїй голові. Я витріщаюся на пташок, комах і випадкового полохливого зайця, шукаючи розгадки. «Ви це чуєте?» — хочеться мені спитати, але тут нема нікого, хто слухатиме мої питання, не кажучи вже про дзвін у голові. Якщо впаде дерево...

Мене накриває забуття.

Його вії. Товсті чорні ризки, усі загнуті, тонка мембрана повік пульсує вві сні. Ночами я лежала поряд із ним і милувалася тими віями, довгими, наче в новонародженого, і вигнутими до неба. Що тобі сниться, шепотіла я. Тобі снюся я? Нижче хвили його вдихів і видихів відміряли час, і питання прилинали й відступало від мене, ритмічне, постійне й завжди без відповіді: чи снюся я тобі?

Моя нога натикається на гілку, і я падаю.

Я не можу дозволити собі спогади. Не зараз.

Далі, усе далі в ліс, доки дерева не обступають мене з усіх боків. Я знаходжу чисту ділянку землі під ногами й розстеляю чохол, накриваюся ковдрою й засинаю, перш ніж згасне останній промінь світла. Я не бачу снів. Чорнота стає подарунком.

Merri

Коли настала пора вечеряти, Лінда нарешті пішла. Щойно засутеніло, вона почала нервово визирати з вікна (не любила їздити вночі, бо розігрувалася катаракта), і я сказала їй повертатись додому.

Тиша, що настала, коли вона пішла, спочатку сприймалася як благословення. Та за кілька годин цокання маятника і м'якого тупоту Барні по кам'яній підлозі я почала відчувати клаустрофобію. Все, абсолютно все в домі нагадувало мені про неї. Отут вона покляла свої брудні футбольні бутси. У тому комоді зберігалися її

брунатні дитячі черевички. Отой кухоль вона подарувала Чарльзові на День Батька — вже два роки як ним не користувалися. Ось шафа для верхнього одягу, а в ній шалик, котрий вона зв'язала мені — невміло, першого року в коледжі, коли їй бракувало грошей, а гордість не дозволяла взяти трохи в нас. Отам, за скляними задніми дверима був брукований майданчик, де вона розітнула собі підборіддя в чотири роки, і я притискала її до себе, доки вона схлипувала. Кров стікала між моїх пальців, а я шепотіла в її каштанове волосся: «Дихай. Дихай». Вона була хороброю дівчинкою і майже одразу заспокоїлася, але я продовжувала шепотіти. Мені теж потрібно було це нагадування.

Урешті-решт зійшло сонце.

Тільки-но почувши кроки Джима на доріжці, я вже знала, що саме він прийшов сказати мені. Щось у неквапному важкому стукоті його черевиків об цегляну стежку розповіло мені все, що я хотіла знати.

Я відчинила двері.

— Вона мертва, так?

На мить він здався приголомшеним, а тоді його обличчя пом'якшало, і він кивнув, лише раз.

Я очікувала, що впаду в істерику, гепнуся біля його ніг, буду стогнати й кричати, але всередині мене панувала незворушність, наче я ширяла в кількох дюймах над власною головою. Я посторонилася, пропускаючи його в дім, і дивилася, як його спина зникає на кухні.

Я лишилася стояти в дверях.

— Де вона?

— Літак знайшли на півдорозі до вершини піка Електрик. Гадаю, пілот хибно оцінив висоту, хоч буде відомо більше, коли знайдуть бортовий самописець.

Я відчула, як киваю, наче слухати таке — найприродніша річ у світі, наче увесь цей час я чекала цього — що, мабуть, було правдою. Усі ті рази, коли я махала вслід її шкільному автобусу, чи літаку, чи автівкам із незнайомими хлопцями за кермом, я ловила себе на думці, що можу ніколи більше її не побачити, що ми можемо втратити її — і ось тепер це сталося.

— Коли я зможу побачити її?

Він потер шию ззаду.

— Може знадобитися деякий час, доки вони все розберуть. Має бути розслідування, і хто знає, як довго це триватиме... — Він переступив із ноги на ногу, і я бачила, що він щось не доказує.

— Коли я зможу побачити свою доньку, Джиме.

Це було вже не питання.

Він підняв на мене очі. Вони здавалися маленькими на його обличчі й були обведені рожевими колами.

— На місці катастрофи сталася пожежа... гадають, якогось роду вибух при зіткненні. Мало що лишилося... — Він похитав головою. — Там, на місці, усе дуже сильно пошкоджено.

Я уявила собі випалену землю, розплавлений метал, обпалене волосся й горілу плоть.

— Вибач.

Я кинулася до ванної, і мене знудило ранковою кавою. Огидна рідина розбризкала по білій порцеляні унітаза, горло обпекло кислотою. Моя маленька дівчинка, моя дивовижна маленька дівчинка. Я пригадувала її личко в дитинстві, її усмішку, широку, як місяць, і уявляла, як воно розпадається в мене на очах. Як я досі була жива, коли моя єдина донька мертва, розпорошена на якійсь горі в іншому кінці країни? Як збагнути те, що я не померла сама, що моє серце не припинило биття негайно, в одну мить із її? Яка мати зможе жити далі, коли її дитина мертва? Я сплюнула в унітаз. Притулилася головою до його прохолодного обідка і змусила себе дихати.

Коли я повернулася, Джим сліпо роздивлявся свої руки.

— Мені шкода. Я не повинен був розповідати це тобі, — похитав головою він. — Не було потреби.

— Ні. Не хочу, аби ти щось приховував від мене. Хочу знати в деталях усе, що сталося. Кожну клятву подробицю.

Факти. Те, за що можна триматися, як за буй посеред океану.

— Уже відоме ім'я пілота?

— Поки що шукають найближчого родича. Не знаєш, вона з кимось зустрічалася? Може, то міг бути її хлопець?

— Нічого такого вона не згадувала, — сказала я. У певному розумінні це була правда.

Він кивнув.

— Тобі відомо про якісь... Не знаю, як сказати. Тобі відомо, чи були в Еллісон якісь проблеми?

— Якого роду проблеми?

— О, чорт. Наркотики, випивка — такого роду.

— Еллі небагато пила, і я ніколи не чула, щоб вона вживала наркотики, але... — Решту я лишила недоказаним. Я не знала своєї доньки. Деякий час не знала. — Чому ти питаєш?

— Нічого, просто підвернулася пара речей у базі — втім, це, схоже, все одно в минулому. Забудь, що я щось казав.

Я склала руки на грудях.

— Ти ж нічого від мене не приховуєш, ні?

Він похитав головою.

— Звісно, ні.

Джим Квінн завжди був нікудишнім брехуном.

— Чи буде щось... є щось, що лишилося від неї? Що можна отримати?

Він підняв на мене очі, і журби в них вистачило б, щоб докнати кого завгодно. Секунду я ненавиділа його за це. Я не хотіла його суму чи жалощів. Лише чіткого окреслення фактів.

— Вони досі розбирають усе, що там лишилося. Намагаються ідентифікувати... — Він зупинився. — Як я казав, буде розслідування, тож мине деякий час, перш ніж вони дозволять щось забрати. Але я подбаю про те, аби ти отримала щось, тільки-но це стане можливим.

Щось. Моя донька — це тепер «щось». Що зробив би Джим, спитала я себе, якби я заводала просто зараз? Лише один довгий крик. Можливо, прислав би лікаря, аби той дав мені заспокійливого. Чи радше Лінду з повною сумкою ліків.

Він опустив погляд на свої пласкі долоні й зітхнув.

— Просять фотографію Еллісон.

— Чому? Ти ж начебто казав, вони мають її фото з аеропорту.

— Не вони... журналісти. Нам постійно дзвонять з телеканалів і просять фотографію, і якщо ми самі її не надамо, то врешті-решт знайдуть якусь в Інтернеті чи ще десь. — Він зробив паузу. — Я подумав, ти захочеш обрати сама.

Фотографію Еллісон. Моєї доньки. Усім на огляд. Я уявила людей, що, сидячи на своїх канапах, патякають, яка вона була гарненька, яка молода, як шкода. Жаліють її. Мене. Від цього я розізлилася. Проте я знала, що Джим має рацію.

— Гаразд, — тихо сказала я. — Я гляну й перевірю, що можна знайти.

«Добре, — подумала я. — Так».

Це було завдання. Завдання маленьке, з яким можна впоратися.

Я спустилася нерівними дерев'яними сходами у підвал й увімкнула голу лампочку. Якусь мить вона мигтіла, перш ніж засяяти рівним тьмяним світлом у бетонних стінах. Я завжди хотіла навести лад тут, унизу, — може, влаштувати бібліотеку чи ігрову кімнату, але Чарльз наполіг, що тут має бути автомайстерня. Тепер занедбаний верстат без діла спочивав у кутку разом із купою механічних інструментів і — непоясненим чином — повним екіпіруванням пасічника, що висіло на стіні на гачку. Чарльз був із тих людей, які обожають мати хобі. Кам'яна підлога холодила мої босі ноги. Снігоступи й гоночні лижі стояли впереміж із жердинами для намету й похідними грубками. Кожен зайвий дюйм був заставлений картонними коробками, деякі з яких були відкриті, а більшість — ні. Я пробиралася крізь них, доки не знайшла ту, що шукала, — маленьку коробку з написом «Фото 2004-2014», виведеним чорним маркером. Світлини після 2014-го брати сенсу не було.

Повернувшись на кухню, я розрізала ножицями кришку й зазирнула всередину. Джим дивився без слів. Нагорі стосу була фотографія Чарльза й Еллісон, які разом усміхаються в снігу. Я перегорнула її: 24.12.2011. Святвечір. Ми саме сідали в машину, щоб їхати на різдвяне богослужіння до церкви Христа-Царя, коли Еллі зупинилася й плюхнулася на спину в сніговий замет на галявині перед домом. Спочатку я подумала,

що вона впала, — вона вже відвикла мати справу зі снігом, — але потім побачила, що вона робить снігового янгола. Не встигла я помітити, як Чарльз теж опинився на спині, ковзаючи руками й ногами, наче двірниками. Коли вони встали, в снігу залишилися два ідеальних янголи, і я зняла на її новий айфон, як вони сміються, обіймаючи одне одного. Того ж дня Еллі роздрукувала світлину й почепила на ялинку, де та чекала на нас уранці. Того року ми мали пречудове Різдво.

Я відклала фотографію вбік і взяла ще пачку. Зараз треба бути безжальною — не можна дозволити собі оживляти кожен спогад. Я прогортала круїз на Бермуди, куди ми з Чарльзом їздили після його виходу на пенсію, похід у Вайт-Маунтінз, куди він ходив з кількома своїми друзями, вихідний на півострові Кейп-Код. Наші з Еллі фотографії, коли ми приїздили до неї в гості до Каліфорнії, — вона засмагла, білозуба і щаслива, а ми з Чарльзом бліді та втомлені зміною часових поясів, однак відчуваємо полегшення, що в неї все так добре. Я досі бачу перед собою її тамтешню квартиру, лише за десять хвилин ходьби від пляжу, під зав'язку набиту її так само засмаглими й білозубими подружками — усі вони стажувалися чи здобували магістерські дипломи, закохувалися й розлюбилися. В наш останній вечір у Сан-Дієго ми з Чарльзом повели їх вечеряти до їхнього улюбленого мексиканського ресторану. Ми відсунулися від столу і з усмішкою спостерігали, як дівчата накинулися на свої фахітас, наче тижнями не їли. Чарльз зумів лише трохи скривитися, коли принесли рахунок, і я пам'ятаю, як наступного дня сідала на літак, така горда своєю маленькою родиною. Я відклала світлину з цієї подорожі, на якій Еллі в блідо-блакитній бавовняній сукні, з блискучим темним волоссям усміхається назустріч сонцю. Мої очі ковзнули по фотографії, що лишилася. Ця була знята 4 липня 2014-го: Чарльз стоїть біля набережної, а позаду нього вибухають феєрверки. Він не дивиться в камеру, але я бачила сухість його ніг у брюках, схожих на сірники, і пригнічену сутулість його плечей. Я відсунула фотографію.

Я дивилася на свої руки, витягнуті поверх обшарпаного дерев'яного стола. Мої кісточки набрякли й болять. Я повільно

покрутила весільну обручку, відчуваючи, як тягне шкіру під нею. Я так довго не знімала її, що не могла уявити, який вигляд матиме без неї мій палець. Шкіра під нею буде бліда й блищати-ме, і залишиться відмітина там, де впивалась обручка. Вона була замала для мене, роками була замала, але дизайн обручки — ніжна сіточка, вирізьблена на золоті — передбачав, що його буде зруйновано, якщо спробувати розширити її. А зараз її все одно довелося б зрізати з пальця, бо зняти її через мою кісточку було неможливо. Вони вільні зробити це, перш ніж за-пхають моє тіло в піч, але не хвилиною раніше.

Джим потягнувся до мене і взяв за руку. Теплий дотик оше-лешив мене. Скільки вже минуло, відколи хтось брав мене за руку й тримав?

Їм не довелося зрізати обручку Чарльза, щоб зняти її. Я стягнула її в нього з пальця, перш ніж його забрали. Гадаю, він хотів би бути похованим у ній, але обрав кремацію, а мені нестерпна була думка про те, що обручка розплавиться — вона була з дешевого золота, ми були бідні, коли побралися. Тож я зняла її в нього з пальця й надягла на свій великий, і там вона лишалася, доки, повернувшись додому, я не сховала її до своєї скриньки з прикрасами, поряд з опаловими сережками, які він подарував мені на нашу 30-ту річницю і які я завжди остерігалася носити, боячись загубити одну. Я мала зберегти його обручку заради нього, просто на випадок. На випадок, якщо він повернеться.

Я не змогла розповісти Еллі, навіщо зберегла її. Знала, що відповідь вона, скажи я їй, що глибоко в душі вірю: якимось чином її батько повернеться до мене. Вона відповіла б, що заперечення — природний етап переживання горя, але зрештою важливо відпустити його. Вона була дуже раціональна, Еллі. Цим вона вдалася в мене (магічне мислення стосовно мого померлого чоловіка не рахується), хоч я впевнена, що їй було б неприємно це визнавати. Вона завжди хотіла бути, як батько, й плекати великі мрії про зірки, аніж приземлено розкладати факти по полицках, як я. І хто міг дорікнути їй за це?

Гадаю, що я дорікала, трохи. Це я визнаю.

Я взяла фотографію, де вона всміхається у блакитній сукні, і мені стало боляче. Це був глибокий первісний біль, той самий, що не полишав мене від дня її народження — того дня вона зійшла з моєї орбіти й вирушила за власною траєкторією у відкритий світ, геть від мене.

Я простягла фотографію Джиму.

— Ось, — сказала я. — Можуть скористатися цією. Знято кілька років тому, але вона не надто змінилася.

Хвилину він роздивлявся її.

— Вона завжди мала чарівну усмішку.

Я подивилася на світлину.

— Це в неї від батька.

Він сховав фотографію в кишеню сорочки і встав із-за столу.

— Знаю, ти казала, що хочеш побути сама, і я не хочу тиснути на тебе, але...

Я підняла руку, зупиняючи його.

— Скажи Лінді, нехай приходить, коли зможе.

Він кивнув.

— Упевнений, вона одразу прийде. Я буду на зв'язку, щойно дізнаюся більше, — сказав він, підходячи до дверей. — І, Меггі? Мабуть, уже фільтруй дзвінки. Щойно вийдуть новини, ці репортери почнуть телефонувати тобі додому. Якщо вже не почали. Зграя упирів.

Від думки про те, щоб говорити з репортерами про Еллі, у мене живіт скрутило. Я не хотіла, щоб вона хоч трохи дісталася їм. Хотіла, щоб вона була тільки моя.

— Дякую, Джиме. За все.

— Хотів би я допомогти більше, — промовив він, а тоді двері за ним зачинилися, і будинок знову поринув у тишу.

Я сіла за кухонний стіл і дозволила собі відчутти важкість у грудях — наче ребро за ребром розтягує грудну клітку. Барні крутився навколо моїх щиколоток, але я не могла змусити себе нахилитись і погладити його. Я нічого не могла.

Годинник цокав. Я гадала, чи можна зняти із себе власну шкіру, просто зідрати нігтями й залишити позаду свої старі кістки й розбите серце.

Я метнула погляд на робочу поверхню й побачила дві маленькі пляшечки, які стояли на видноті на столику для оброблення м'яса. Я взяла одну з них — Валуїм — і витрусила пігулку на долоню, потім другу. Проковтнула їх без води, відчуваючи, як вони дряпають горло, а тоді знову сіла до столу й зачекала, доки вщухнуть відчуття.

Лінда приїхала саме тоді, коли пігулки почали діяти. Увійшла в двері не стукаючи і, тільки-но побачила мої осклянілі очі, кивнула й промовила:

— Тим краще для тебе.

Вона сіла навпроти та взяла мене за руки. Ліки зробили свою справу. Це було майже — майже — як нічого не відчувати, окрім тих моментів, коли біль усе ж пробивався до мене.

— Вони щось знають? — нарешті спитала Лінда. Три чверті години вона мовчала — безумовно, найдовша мовчанка за все її життя. Я похитала головою.

— Буде розслідування, — промовила я. Мій язик наче розпухнув у роті.

— Ну, це ж добре, — сказала вона. — Принаймні ти знатимеш. Є якісь новини про пілота?

Я затрусила головою.

— Ще ні.

Я знову підводила Еллі. Як і ми всі. Десь там існували відповіді, а я не могла отримати їх. Еллі потрібні були факти, а я зумисно дурманила свій мозок. Я була слабка.

— Джим казав, вони досі чекають відомостей про найближчого родича, але вже точно не можуть і далі приховувати його ім'я. Преса все одно розкопає, і дуже швидко.

Наче за командою задзвонив телефон. Ми обидві завмерли й слухали, як вмикається автовідповідач. Досі Чарльзовим голосом.

— Ви зателефонували Карпентерам, залиште повідомлення після звукового сигналу — бі-і-іп!

Я знала, що треба змінити його — Лінда навіть пропонувала зробити це сама, знаючи, як я ненавиджу звук власного

голосу, — але я не могла стерти останнє свідчення його існування. Ми ніколи не мали відеокамери, тож це все, що було. Жарт на автовідповідачі.

Автовідповідач увімкнувся, і рівний низький голос полився в дім.

— Вітаю, місіс Карпентер, це Леон Терзі з «Бостон Геральд». З великим сумом дізнався про вашу втрату. Хотів би поговорити з вами про вашу доньку, якщо маєте хвилинку, — здається, вона була дуже особливою дівчиною. Я складаю статтю про катастрофу і впевнений, що наші читачі будуть раді почути ваші спогади про Еллісон. Ви можете зв'язатися зі мною за номером 612-555-4923.

Ми з Ліндою слухали, як затихає телефон.

— Який покидьок, — сказала Лінда, опановуючи себе і вмикаючи кавоварку. — Що я, в біса, роблю? — спитала вона, вимикаючи її знову. — Вип'ємо.

— Ні, дякую, — відмахнулася я. Подивилась, як вона знову вмикає кавоварку, й дістала з буфета два кухлі. Я досі була наче в тумані від Валіуму, але відчувала, як той починає зникати з мого організму. Руки й ноги знов налилися вагою, кімната чіткіше проступила перед очима. Насправді я страшенно хотіла випити ще одну з тих маленьких блакитних пігулок, але телефонний дзвінок струснув мене, повернувши до тями. Не треба намагатися втекти від болю. Краще приймати його нищівні хвили, що накривають мене з такою частотою.

«Моя донька мертва».

«Моя донька мертва».

«Моя донька мертва».

— Які ж нерви у цього типа, що телефонує додому, — сказала Лінда, заново влаштовуючись за столом і відсorbуючи свою каву. Я відчувала запах «Бейліз», що вона плеснула туди замість вершків. — Я поговорю з Джимом — подивимось, чи можна тут чимось зарадити.

— Я просто не відповідатиму на дзвінки, — сказала я. Я все одно не стала б на них відповідати, але це робило мій вибір більш очевидним.

ЗМІСТ

Початок відліку	5
Два дні як зникла	35
Чотири дні як зникла	82
Тиждень як зникла	103
Два тижні як зникла	164
Три тижні як зникла	193
Лишилося чотири дні.....	229
Лишилося три дні	257
Лишилося два дні	276
Лишилося тридцять годин	285
Лишилося двадцять чотири години.....	292
Лишилося шістнадцять годин.....	298
Лишилося шість годин.....	316
Лишилась одна година.....	328
Знайдена.....	346

Літературно-художнє видання

БЕРРІ Джессіка
Вільне падіння
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *В. М. Васильченко*
Художній редактор *А. В. Белякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. М. Фурман*

Підписано до друку 14.02.2019.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 18,48.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля».
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а.
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдва, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Беррі Д.

Б24 Вільне падіння : роман / Джессіка Беррі ; пер. з англ. Д. Петрушенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 352 с.

ISBN 978-617-12-5436-7

ISBN 978-0-06-287483-2 (англ.)

Я дав тобі все, Еллісон, а ти відплатила мені зрадою. Стала шпигункою і дізналася те, чого не варто було знати. Ти могла мене знищити. Та я випередив тебе, посадивши у той літак. Ти мала розбитися, Еллісон. Але ти вижила. Вижила, аби я довів розпочате до кінця. Усі вважають тебе мертвою, і тільки я знаю правду. І всю цю брехню про твоє подвійне життя. Що б сказала твоя мати, якби дізналася, ким насправді була її донька? Ти знаєш, як близько вона підбралася до твоїх таємниць? Еллісон, люба Еллісон... Ти намагатимешся втекти від мене. Але від правди не втечеш. Правди, яка здатна вбити нас обох...

УДК 821.111(73)